

Nadat Jeannette, mijn zus overleden is 8 juni 2017 en Erik verhuisd is in 2019, zijn Marthe en ik (Leonoor) verder gegaan met onze ideeën en wensen vorm te geven: contact, met elkaar meeleven en meedenken, mediteren, zingen, zelf genezend vermogen, zelfvoorzienend zijn, geen eten of drinken nodig hebben en je verbonden voelen met elkaar en met de natuur.

Het wonen met Jeannette en Erik zijn 12 heel zware jaren geweest. Marthe en ik waren heel erg op elkaar aangewezen en hebben ons uit een heel negatieve invloed van onze woongroep, van familie en van de maatschappij bevrijd. We zijn ons er heel bewust van dat we (iedereen) in alles worden tegengehouden om nieuwe wegen te zoeken en te vinden, zonder medicijnen, vaccinaties, school en werk. Door alle moeilijkheden aan te gaan, door te maken, diepgaand te onderzoeken, met elkaar te delen en erover te praten, zijn we sterker en positiever geworden.

Janneke, mijn moeder is 18 mei 2019 in een verzorgingshuis overleden aan de gevolgen van medicijnen. Marthe en ik hebben alles gedaan om haar te helpen. Ze werd onterecht dement verklaard. Niemand wilde toegeven dat 100 pillen per week, opgebouwd in 30 jaar natuurlijk niet zonder verschrikkelijke gevolgen zijn. De ellende was niet meer te overzien. Ik heb mijn vader gewaarschuwd, heel veel uitgelegd, ook in mails, maar hij wilde niets weten en niets doen. Haar darmen, haar hele lichaam was één verwoesting, maar iedereen keek de andere kant op. Geen week, zelfs geen dag heeft ze mogen ervaren hoe het zonder medicijnen is. We hadden mijn moeder graag in huis genomen, maar mijn vader heeft het contact tussen mij en mijn moeder bijna onmogelijk gemaakt, omdat mijn moeder met ons erbij duidelijker kon en durfde te zeggen wat ze wel en niet fijn vond. Ze wilde ook stoppen met de medicijnen, maar de druk was te groot en dat kan ook niemand alleen, we hebben elkaar nodig. Marthe en ik hebben overal klachten ingediend, maar niemand durfde of wilde iets doen. Artsen blijken bijna onaantastbaar, over medicijnen mag niets gezegd worden. Mijn moeder werd genegeerd en wij zijn verguisd.

We hebben mijn moeder een jaar lang elke dag 8 uur opgezocht en geholpen in het verzorgingshuis waar ze werd achtergelaten door mijn vader en broer. Na een jaar, dat is toegegeven door mijn vader, is ze op de gesloten afdeling gezet, alleen maar om ons beperking van bezoek op te kunnen leggen. Marthe en ik mochten haar nog maar drie dagen drie uur zien. Mijn moeder heeft me gesmeekt om haar weg te halen uit de hel van het verzorgingshuis. Totaal verzwakt is ze 18 mei 2019 eenzaam overleden in de 5 minuten dat de verpleging weg was om nog een medicijn te halen. Maar heel bijzonder: op precies dezelfde datum als haar moeder, mijn oma!

Na haar overlijden hebben Marthe en ik het gevoel dat zij ons aan het helpen is vanuit een andere dimensie met lichtheid, roodborstjes, vlinders, ideeën en ons stimuleert en inspireert om vooral door te gaan. Mijn moeder heeft me ook gevraagd om wereldkundig te maken wat haar en velen met haar is en wordt aangedaan door de farmaceutische industrie.

Inmiddels eten Marthe en ik al jaren alleen 's avonds, zoveel mogelijk biologisch, veganistisch en rauwe voeding, sappen uit de blender. Om echt zonder voeding te leven is veel voor nodig merken wij. We weten dat het kan, veel mensen zijn er wereldwijd mee bezig om zonder voeding te leven, adem, mediteren, rust, een positief leven is ook voeding. We willen het minder eten op onze eigen manier doormaken, zo natuurlijk mogelijk. We eten wat we willen en voelen dat we steeds minder eten en drinken nodig hebben. Dat gaat in golfbewegingen. Eten blijkt meer verslavend dan we hadden gedacht, vooral een emotionele behoefte te zijn. We eten meer als er spanningen zijn. Als je minder eet voel je meer, je voelt soms pijn en komt bij lagen in je lichaam, die door eten afgedekt worden. We willen alles ervaren zonder druk of prestatie. Het is niet makkelijk om rustig te blijven als je pijn voelt, licht van gewicht bent. We voelen ons fijn, maar er zijn zoveel andere ideeën, we worden bang gemaakt voor ons eigen lichaam, daar ben je niet zomaar los van.

Iedereen maakt veel mee, we leven in een harde, koude, medische en onmenselijke wereld, waar baby's en kinderen getraumatiseerd worden door steeds meer vaccinaties. We zijn onszelf, de natuur, het zelf op een natuurlijke manier genezen mogen bijna kwijt geraakt.

We worden bang gemaakt voor pijn, ziekte en doodgaan. Ik ben 16 jaar heel eenzaam geweest en heb een diep bewustwordingsproces doorgemaakt om dit allemaal te gaan beseffen en te zien dat kinderen nog spontaan zijn, volwassenen bijna niet praten en creatief durven zijn, vrouwen dichterbij hun gevoel, hun lichaam en de natuur staan, communicatiever zijn dan mannen, maar niet gehoord worden.

Marthe is als kind bijna overleden als gevolg van vaccinaties, waar vreselijke stoffen in zitten die als je je daar in gaat verdiepen, schokkend zijn en niets met genezen te maken hebben, je weerstand afbreken. Je krijgt een fysieke, emotionele en psychische klap, wordt ziek, bang, verlegen, krijgt ademproblemen, spraakproblemen, wordt in jezelf gekeerd, of juist druk. We geven labels als autistisch, ADHD, spraakgebrek, dyslexie, astma, last van allergieën, auto-immuunziekte en artsen schrijven dan weer (steeds meer) medicijnen voor en zo is de medische kijk maatschappelijk geaccepteerd. Net als mijn moeder onterecht dement werd verklaard om maar niet te hoeven zeggen dat de cholesterolverlagers eiwitten afbreken, waardoor je hersenen aangetast worden, je spieren afgebroken worden, je hartproblemen, suikerziekte, geheugenverlies krijgt.

Door naar het verhaal van Marthe te luisteren, 9 jaar lang vertelde ze elke dag wel iets over wat ze had meegemaakt, ben ik gaan beseffen dat ik ook naar mijn eigen verhaal heb geluisterd. Als je de verhalen van mensen die je ontmoet en ook leest naast elkaar legt, zie je hoe we vooral medisch bekeken worden, er bijna geen ruimte is voor gevoel, we niet tot rust kunnen komen, omdat we maar doorgaan op een onnatuurlijk pad.

Marthe en ik mediteren, komen aan onze adem toe, voelen ons lichaam en kunnen steeds dieper ontspannen. Daarna zingen we affirmaties over licht, liefde en kracht die ik op muziek heb gezet en zingen we eigen teksten over ons leven op bestaande liederen en voelen we soms dat we moe zijn. Het is een lange weg om bij rust, adem, je lichaam te komen. We zijn heel dankbaar dat we daar elke dag aan toe mogen komen. We zijn ons steeds meer bewust dat we de tijd die we samen hebben echt goed willen gebruiken om nieuwe ervaringen op te doen. Mediteren, zingen en niet eten nemen daarin een belangrijke plaats/wens in.

de rups consumeert, de vlinder inspireert

Onze openheid en delen, ook van moeilijkheden, sociaal en bewust willen leven inspireert mensen. We praten met mensen over hoe we ons aanpassen, onverschilligheid, harde muziek, roken, alcohol, drugs, gebruik van de pil, seksualiteit als lust, gevaarlijke medicijnen en vaccinaties, chemo, chemische bestrijdingsmiddelen, de uitputting van de aarde en ook over wat leven en wat dood eigenlijk is. We vinden het belangrijk om contact te hebben en te voelen met overledenen, met de natuur, vlinders, dieren, bomen en kleurrijke bloemen.

meditatie, communicatie, minder consumeren, minder eten, meditatief zingen, eenvoud, openheid, creativiteit, spontaniteit, aandacht voor elkaar en voor de natuur.

Er komt in deze bizarre en zware tijd voor ons gevoel ook een bewustzijn op gang om met samenwerken, duurzaamheid, communicatie en liefde bezig te mogen en kunnen zijn. Daar heb ik lang naar uitgekeken en willen Marthe en ik mensen mee helpen en inspireren.

Ik ben mijn hele leven al bezig met mensen verbinden, tegenstellingen (ook in mezelf) bij elkaar brengen en opheffen, geslotenheid, kwaadheid, onverschilligheid transformeren naar openheid, duidelijkheid, helderheid en zachtheid. Ik ben heel dankbaar dat ik antwoorden heb gevonden op al mijn vragen en andere manieren heb gevonden om met ziekte en eenzaamheid om te gaan, wat deze op consumptie, aanzien, macht, geld en prestatie gerichte, koude maatschappij heel erg nodig heeft. Ik heb veel in mijn leven kunnen transformeren en contact gekregen met vlinders. De rups consumeert en wordt de vlinder die inspireert.

2 juli 2015